

Valter Benjamin

anarhija/ blok 45
PORODIČNA BIBLIOTEKA

Walter Benjamin

NA SUNCU — ISKUSTVO I SIROMAŠTVO

1932–1933.

„In der Sonne“, *Kölnische Zeitung*, 27. XII 1932; *Gesammelte Schriften*, IV, str. 417–420. „In the Sun“, *Selected Writings*, vol. 2, part 2, 1931–1934, str. 663–665.

„Erfahrung und Armut“, *Die Welt im Wort* (Prag), n. 10, 7. XII 1933, *Gesammelte Schriften*, II, str. 213–219.

„Zu Micky-Maus“, 1931, fr. 119, *GS*, VI, str. 144–145.

Preveo i priredio: Aleksa Golijanin, 2016.

<http://anarhija-blok45.net>
aleksa.golijanin@gmail.com

ZAJEDNIČKA ARHIVA
<http://anarhisticka-biblioteka.net>

NA SUNCU Ibiza–Eivissa, 1932–1933.

ISKUSTVO I SIROMAŠTVO

Benjamin na Ibizi, 1933. Theodor W. Adorno Archiv, Frankfurt.

Jean Selz, WB, Ibiza, 1933.

OSTALI PREVODI:

<http://anarhija-blok45.net>

<http://anarhisticka-biblioteka.net/category/author/walter-benjamin>

NA KORICAMA:

Helios, Arheološki muzej na Rodosu.

novo varvarstvo kreće iz početka i, u otporu prema svemu jalo-
vom i krivotvorenom, gradi na minimalnim temeljima (...)

Nova minimalistička slika čovečanstva, koja izvire negde s
one strane tradicionalne podele na tragediju i komediju, počiva
na „uvidu i odricanju“, kao i na duhu igre. Takav etos se u načē-
lu razlikuje od onog „nekolicine moćnih“, koji se ne odriču ni-
čega i koji su čak „još veći varvari, ali ne na onaj dobar način“.

Tekst je pun odjeka i anticipacija drugih Benjaminovih dela;
za njegova razmišljanja o staklenom miljeu, o pripovedaču,
kolektivnom snu, može se reći da povezuju ključne motive
iz *Jednosmerne ulice* (Einbahnstraße, 1928) i njegovih studija
Brehta, Krausa, Šerbarta, jugendstila i buržoaskog enterijera iz
XIX veka. Na svega nekoliko stranica, Benjamin se oslanja na
te različite izvore – na kraju čak i na tumačenje Mikija Mause,
kao sna u kojem ljudi prevazilaze sadašnje stanje – ne bi li
sagledao novu kulturu i nove oblike iskustva, koji bi se mogli
razviti iz tog novog varvarstva. (...)

Iskustvo i siromaštvo je jedan od Benjaminovih najubed-
ljivijih prikaza neizvesnih putanja moderniteta. A nastao je u
okruženju koje je ovaj voleo upravo zbog njegovih arhaičnih
kvaliteta. Možemo ga zamisliti kako sedi u svom ligenštulu, u
nekom šumarku, na vetrovitim visovima Ibize, i raspreda svoju
utopijsku bajku o društvu koje bi se jednog dana moglo uzdići
na ruševinama postfašističke Evrope. (...)

Walter Benjamin: A Critical Life, by Howard Eiland and Michael W.
Jennings. The Belknap Press of Harvard University Press, 2014, str.
412–414.

NA SUNCU (1932)

Benjamin na Ibizi: odlomak iz *Kritičke biografije* (2014)

Pismo Gretel Karplus Adorno (1932)

ISKUSTVO I SIROMAŠTVO (1933)

O Mikiju Mausu (1931)

O tekstu: odlomak iz *Kritičke biografije*

Ibiza (Eivissa), oko 1920.

Jean Selz, WB i Felix Noeggerath, San Antonio, Ibiza, 1933.

javi kulture razdvojene od iskustva ili o iskustvu koje se „samo simulira ili stiće na neki podmukli način“.

Prve stranice eseja mogle bi se čitati kao liberalna varijanta kritike moderniteta, koju su tokom desetih i dvadesetih godina XX veka iznosili predstavnici „konzervativne revolucije“.²⁷ U toj tački, međutim, esej okreće argumentaciju naglavačke i nudi tvrdnju po kojoj je postao slavan: iz tog novog siromaštva ne izvire očajanje već novo varvarstvo. Sa iskustvom siromaštva,

²⁷ „Die Konservative Revolution“: pokret ili struja među intelektualcima i književnicima iz nemačkih zemalja, koji se razvio nešto pre i naročito posle Prvog svetskog rata, u opoziciji kako socijalizmu, tako i liberalizmu, uglavnom s nacionalističkih, mističnih ili aristokratskih pozicija (ovo poslednje je bilo jedan od razloga zašto se pokret kasnije nije lištom okrenuo nacistima; mnogi da, neki ne). Najistaknutiji predstavnici: Edgar Julius Jung, Hugo von Hofmannsthal, Arthur Moeller van den Bruck, Oswald Spengler, Othmar Spann, Carl Schmitt, Stefan George, Ernst Jünger, Gottfried Benn, itd.

O TEKSTU

Odlomak iz *Kritičke biografije* (2014)

Hauard Ajlend i Majkl V. Dženings

str. 412–414

Benjaminove poslednje mesece na ostrvu – juli, avgust i septembar (Ibiza, 1933)²⁵ – obeležila su rastrzana osećanja. Njegovo siromaštvo, lutalački život i uporne bolesti, gurali su ga ka ivici očajja. Ali, kao što to često biva, oćajanje se pokazalo plodnim: iz njega je nastao jedan od Benjaminovih najznačajnijih eseja, *Iskustvo i siromaštvo*, koji je napisao baš tog leta. U prva dva pasusa, koja će kasnije biti prilagoćena u ćuveni uvod u esej *Pripovedać* (Der Erzähler, 1936)²⁶, tekst donosi dijagnozu trenutnog stanja kulture, iz ugla generacije „koja je između 1914–1918. morala da proće kroz jedno od najstrašnijih iskustava u svetskoj istoriji“. Dijagnoza je bespoštedna: siromašniji smo u prenosivom iskustvu, u onoj vrsti iskustva koje se prenosilo iz generacije u generaciju i koje se oblikovalo u naše nasleće. Osiromašili smo, duhovno, ako ne i materijalno.

Spoljašnje znake tog bankrotstva i siromaštva iskustva, ironiĆno, odaje nećuveni razvoj tehnologije i sredstava za komunikaciju tokom poslednjeg veka. Benjamin govori o „strašnoj zbrci stilova i pogleda na svet iz poslednjih sto godina“, o zasićenju informacijama i idejama u koje se sve više zaglibljujemo i po-

²⁵ Benjamin je u dva navrata boravio na Ibizi: od aprila do jula 1932; i posle dolaska nacista na vlast i konaćnog napuštanja Nemaćke, od aprila do septembra 1933.

²⁶ Walter Benjamin, „Pripovjedać: Razmatranja uz djelo Nikolaja Ljeskova“, *Estetićki ogledi*, Školska knjiga, Zagreb, 1986, prevela Truda Stamać, str. 166–187. <https://anarhija-blok45.net/tekstovi/walter-benjamin-pripovjedac-1936.pdf>

Na suncu

Ibiza¹, jul 1932.

Kažu da na ostrvu ima sedamnaest vrsta smokava. Trebalo bi – kaže ćovek sebi, dok ide svojim putem, pod suncem – znati kako se zovu. Zaista, ne treba samo *videti* trave i ćivotinje, kojima ostrvo duguje svoje lice, zvuke i mirise; ne treba samo videti geološke slojeve planina i razlićitih vrsta tla, u rasponu od prašnjavo žute do ljubićasto smeće, sa širokom trakom cinabarita u sredini – treba, iznad svega, naućiti njihova imena. Zar svakim kutkom zemlje ne vlada neki neponovljiv spoj bi-ljaka i ćivotinja i nije li svako lokalno ime šifra iza koje se flora i fauna sreću po prvi i poslednji put? Seljak, mećutim, drži ključ te šifre. On zna njihova imena. A opet, nije u njegovoj moći da kaže nešto o svom svetu. Da li ga imena obavezuju na zavet ćutanja? Da li to znaći da obilje reći pripada samo onima sa znanjem, ali koji ne znaju imena; i da obilje ćutanja slećuje onima koji nemaju ništa osim imena?

Bilo je oćigledno da ćovek koji je koraćao zadubljen u misli nije odatle; izgledao je kao neko kome misli, kada ga zateknu negde na otvorenom, tamo kod kuće, dolaze samo noću. Zaprepašćeno se priseća da su celi narodi – Jevreji, Indusi, Arapi – izgradili svoja ućenja pod suncem, za koje se njemu ćini da ometa svako razmišljanje. To sunce koje mu sada prži leća. Miris smole i timijana natapa vazduh, u kojem kao da ostaje bez daha. Bumar mu se oćeša o uho. Samo što je primetio njegovo

¹ Ibiza (na španskom, tako se i izgovara), na katalonskom Eivissa: izgovara se, najpriblićnije, kao Evisa; uobićajeni izgovor, „Ibica“, potiće iz nemaćkog. (Sve napomene, AG.)

prisustvo, ovaj nestade u vrtlogu tišine. Glas mnogih leta, na koji se nije osvrtao, da bi mu uši sada po prvi put bile prijemčive za njega, ali on se prekinuo. Jedna staza, skoro zarasla, poče da se proširuje; trag je vodio do peći za ćumur. Iza nje, u izmaglici, planine, ka kojima se pogled izvijao kao puzavica.

Osetio je nešto hladno na obrazu. Pomislio je da je muva i udario se po licu. Ali bila je to prva graška znoja. Uskoro je osetio žeđ. Osećaj žeđi mu nije dolazio iz nepca već iz stomaka. Odatle se širio i govorio celom njegovom telu, inače krupnom, da svakom svojom porom upije i najmanji dašak vazduha. Košulja mu je odavno spala s ramena, a kada ju je podigao, da ne izgori, bilo je to kao da se ogrnuo mokrim šalom. U jednoj udolini, bademi su bacali senke pravo u osnovice svojih stabala. Bademi su blago ove zemlje. Nijedna druga voćka ne donosi seljaku veću zaradu. U to doba godine samo on sazreva i pravo je uživanje brati u prolazu njegove plodove s grana. Ruka okleva da se razdvoji od njihove ljuske, kada izvuče jezgro. Prebira je još malo među prstima, a onda je pušta da odleprša u potok, koji je odnosi sa sobom. Jezgro je zrelo, ali ne sasvim; sok je svežiji od onog poznijeg, kada ljuska poprima smeđu boju i kada je nije tako lako ukloniti. Sada ima boju slonovače, kao kozji sir ili svileni ženski steznik. A ima i ukus slonovače. Svako ko ga oseti među zubima, moći će da mirno osluškuje potok koji žubori između smokava. Ali, smokve su bile zelene i tvrde, ugneždene, jedva vidljive, u korenima listova. Nastupa čas kada se čini da je samo drveće živo. Iz borove šume dopire pesma zrikavaca; njihova larva odjekuje iznad prašnjavih polja. Njive su ostale bez letine i sada leže puste; liče na čoveka koji se odrekao svega. Njihov poslednji imetak, njihove senke, stiskaju se u podnožjima visokih stogova sena. To je vreme žetve.

Šumarci se prostiru oko vrhova brežuljka, kao da su ih tamo nanele grabulje leta. Samo vrbe stoje raštrkane po strnjištima, a njihovo lišće, crno, s belim prugama, svetluca kao nijelo. Krošnje im više nisu okićene žutim resama, sada su suvlje i lakše se

Mikiju Mausu počivaju na motivu napuštanja doma da bi se naučilo šta je to strah.²⁴

Prema tome, razlog za ogromnu popularnost tih filmova nisu „mehanizacija“, „formalizam“ ili „nerazumevanje“ već to što publika u njima prosto prepoznaje vlastiti život.

„Zu Micky-Maus“, 1931, neobjavljeni fragment,
Gesammelte Schriften, VI, fr. 119, str. 144–145.

²⁴ Bajka braće Grim (Brüder Grimm), *Märchen von einem, der auszog das Fürchten zu lernen*; prevedeno kao „Priča o čoveku koji je pošao u svet da nauči šta je strah“ i „Priča o čovjeku koji je htio upoznati strah“.

Dodatak

O MIKIJU MAUSU

Iz razgovora sa Glukom i Vajlom.²¹ Vlasnički odnosi u crtanom filmu o Mikiju Maus: tu po prvi put vidimo da se i nečija ruka ili čak telo, mogu ukrasti.

Putanja koju pravi Miki Maus više liči na putanju neke kancelarijske fascikle nego na kretanje maratonca.

U tim filmovima, čovečanstvo se priprema da nadživi civilizaciju.

Miki Maus dokazuje da neko stvorenje može preživeti čak i ako je odbacilo svaku sličnost s ljudskim bićem. On narušava celu hijerarhiju stvorenja, s ljudskom vrstom na vrhu.

Ti filmovi poriču svako iskustvo, radikalnije od svega što im je prethodilo. U takvom svetu, iskustva ne vredi ni imati.

Sličnost s bajkama. Još od vremena bajki, najvažniji i najvitalniji elementi nisu bili evocirani do te mere nesimbolički i bez atmosfere. Između njih i Meterlinka²² (Maurice Maeterlinck) ili Meri Wigman²³ stoji nepremostiv jaz. Svi filmovi o

njišu – što prolazi skoro neprimećeno. Ipak, jednoj uspeva da privuče pažnju prolaznika. Prisetio se dana kada je bio jedno s drvetom. Tada su za to bili potrebni samo prisustvo voljene žene – stajala je na travnjaku, uopšte ne obraćajući pažnju na njega – i njegova tuga ili umor. I onda se naslonio leđima na stablo, a ono je primilo na sebe njegova osećanja. Naučio je da udahne kada bi se stablo povilo pod njim i da izdahne, kada bi se vraćalo nazad. To je, naravno, bilo samo negovano stablo nekog ukrasnog drveta; bilo je nemoguće zamisliti šta bi čovek mogao da nauči od ovog čvornatog stabla vrbe, duboko rascepljenog na tri kraka, ispružena na tri različite strane, ka nekom neistraženom svetu koji se prostirao iznad tla. Nijedna staza se nije otvarala pred njim. Ali, dok je stajao, dvoumeći se da li da pođe jednim puteljkom, koji ga je mogao izneveriti svakog časa – čas je izgledalo da se širi u poljski put, čas da se završava trnovitom živicom – osetio je kako opet ovladava situacijom: kameni blokovi su se uzdizali stepenasto da formiraju terase, a na stazi se pojaviše tragovi kola, koji su govorili da se u blizini nalazi neko imanje.

Nijedan zvuk iz okruženja ne odaje prisustvo takvih imanja. Podnevna nepomičnost oko njih kao da se udvostručava. Ali polja sada počеше se rasčišćavaju i otkrivaju poteze s drugom, a zatim i trećom stazom; i dok su zidovi i ambari ostajali skriveni iza rastinja i brežuljaka, na pustoj poljani odjednom se ukazalo raskršće, kao središnja tačka. U tom kraju nije bilo kolskih puteva i poštanskih ruta, ali to opet nisu bili samo prolazi ili divlje staze; na toj čistini, ukrštali su se putelji kojima su seljaci i njihove žene i deca i stada vekovima išli od polja do polja, od kuće do kuće, od pašnjaka do pašnjaka, retko kada tako da se ne bi iste večeri vratili da spavaju pod svojim krovom. Tlo ovde odjekuje nekako šuplje; taj zvuk kojim uzvraća na svaki korak deluje blagotvorno na svakog ko tuda ide. S tim zvukom, prolaznikova usamljenost polaže zemlju pod njegova

²¹ Gustav Glück (1902–1973), Benjaminov blizak prijatelj, direktor inostranog odeljenja berlinske *Reichskreditgesellschaft* (Carske kreditne banke), do 1938, kada je emigrirao u Argentinu. Prosledivao Benjaminu honorare iz nemačkih časopisa, za članke koje je ovaj tamo uspevao da objavi sve do 1935. Kurt Weill (1900–1950), legendarni kompozitor, najpoznatiji po melodijama iz Brehtovih komada.

²² Maurice Maeterlinck (1862–1949), belgijski pisac, jedan od glavnih predstavnika simbolizma, naročito u pozorištu.

²³ Mary Wigman (Marie Wiegmann, 1886–1973, balerina i koreografkinja, pionirka modernog ekspresivnog plesa.

Ibiza (Eivissa), oko 1930, foto Domingo Viñets.

stopala. Ako je došao do mesta na kojem se osećao dobro, znao je da ga je tamo dovela usamljenost; ona mu je dala ovaj kamen da sedne, ovu šupljinu da u njoj ugnezdi svoje udove. Ali već je bio suviše umoran da bi zastao. Pošto je izgubio kontrolu nad svojim stopalima, koja su ga nekako prebrzo nosila dalje, postao je svestan da se njegova mašta odvojila od njega, kao široka padina koja su u daljini pružala uporedo s njegovom stazom, i počela da se igra s njim po sopstvenom nahođenju. Da li mašta pomera kamenje i vrhove brda? Ili ih samo okrzne svojim dahom? Da li prevrće svaki kamen ili sve ostavlja kako jeste?

Hasidi imaju predanje o onom svetu, koje kaže: tamo će sve biti namešteno kao i ovde. Tamo gde nam je soba, i tamo će biti soba; tamo gde spava naše dete, i tamo će spavati dete. Odeću koja sada nosimo na sebi, nosićemo i tamo. Sve će biti isto – samo malo drugačije. Tako je i sa maštom. Ona samo prebacuje veo preko daljine. Sve ostaje isto, ali veo podrhtava i pod njim sve neosetno postaje drugačije.

se i sprdaju s njima. Naime, ono što ih čini tako izuzetnim jeste to što deluju kao da su nastala bez pomoći bilo kakve mašinerije, kao da su improvizovana od samog tela Mikija Mause, od njegovih pomagača i progonitelja, od najobičnijeg pokušaja, kao i od drveća, oblaka, vode. Priroda i tehnologija, primitivnost i komfor, potpuno se stapaju. A u očima ljudi iznurenih komplikacijama svakodnevnog života, za koje se svrha postojanja svela na najudaljeniju tačku beskrajnog horizonta, sigurno izgleda kao spas kada bi se pronašao neki način života u kojem se sve rešava na najprostiji i najlagodniji način, u kojem su kola lakša od slamnatog šešira, a plodovi na drveću sazrevaju brzo kao luftbaloni. I sada se okrećemo od svega toga, uzmićemo.

Osiromašili smo. Odrekli smo se svog ljudskog nasleđa, deo po deo, često ga ostavljajući po zalagaonicama, za stoti deo njegove vrednosti, u zamenu za bedni sitniš „savremenosti“. Ekonomska kriza je pred vratima, a iza nje senka predstojećeg rata. Držanje za stvari postalo je monopol nekolicine moćnih, koji, sam Bog zna, nisu više ljudi od ostalih; uglavnom su još veći varvari, ali ne na onaj dobar način. Svi ostali moraju da se prilagode – da krenu iz početka, skoro bez ičega. Oslanjaju se na ljude koji su usvojili cilj Novog, na osnovu svog uvida i odricanja. U svojim zdanjima, slikama i pričama, čovečanstvo se priprema da, ako je potrebno, nadživi kulturu. I što je najvažnije, to čini uz smeh. Možda taj smeh ponekad zvuči varvarski. U redu. Nadajmo se da će pojedinac, s vremena na vreme, uspeti da podari malo ljudskosti masama, koje će mu se jednog dana višestruko odužiti.

Walter Benjamin, „Erfahrung und Armut“, *Die Welt im Wort* (Prag), n. 10, 7. XII 1933, *Gesammelte Schriften*, II, str. 213–219.

na koji bi pokazivali bes – a to afektiranje, koje je vremenom počelo da odumire, bilo je nešto što su znali da izvedu s velikom virtuožnošću – prvenstveno je bila reakcija osobe koja je osetila nepažnju prema svom „zemnom tragu“.¹⁷ To je ono što su sada postigli Šerbart, sa svojim staklom, i Bauhaus, sa svojim čelikom: stvorili su sobe u kojima je teško ostaviti tragove. „Na osnovu prethodno rečenog“, pisao je Šerbart pre dobrih dvadeset godina, „možemo govoriti o 'kulturi stakla'. Taj novi, stakleni milje, potpuno će preobraziti čoveka. Treba se samo nadati da ta nova kultura stakla neće steći previše neprijatelja.“¹⁸

Siromaštvo iskustva. To ne treba shvatiti kao da ljudi žude za novim iskustvom. Ne, oni teže da se oslobode iskustva, oni žude za okruženjem u kojem će moći da svojim siromaštvom, onim spoljašnjim, ali, u krajnjoj liniji, i onim unutrašnjim, raspolazu na neki čist i nedvosmislen način, koji bi mogao da vodi ka nečemu pristojnom. Nisu uvek neupućeni ili neiskusni. Često možemo reći suprotno: da su sve „svarili“, i „kulturu“ i „ljude“, da ih je to iscrpelo i da su sada siti svega. Ništa ih ne opisuje tako dobro kao Šerbartove reči: „Svi vi se osećate tako umorno – a jedini razlog je to što sve svoje misli niste usmerili na neki vrlo prost, ali vrlo ambiciozan plan.“¹⁹ Zamor je praćen snom, i nije retkost da san nadoknadi tugu i obeshrabrenost dana, tako što nam u ostvarenom obliku prikazuje prostu, ali veličanstvenu egzistenciju, za koju nam u stvarnosti ponestaje energije. Život Mikija Mause²⁰ je jedan takav san modernog čoveka. Taj život pun čudesa, koja ne samo da nadmašuju čuda tehnologije nego

Sve se menja i zamenjuje mesta; ništa ne ostaje i ništa ne nestaje. Iz celog tog tkanja, međutim, odjednom izranjaju imena; bez reči ulaze u misli prolaznika i dok ih oblikuje usnama, on ih prepoznaje. Izlaze na površinu. Šta bi još mogao očekivati od tog predela? Ona prolaze pokraj njega na dalekom, bezimenom horizontu, ne ostavljajući za sobom ni traga. Imena ostrva, koja izranjaju iz mora kao mermerni kipovi, okomite stene, čiji vrhovi krune horizont, zvezde koja ga iznenade u čamcu, kada s prvim mrakom izađu na stražu. Pesma zrikavaca je utihnula, žeđ je prošla, dan se gasio. Iz dubine polja se podiže neka larva. Lavež, odron kamenja, dozivanje iz daljine? Dok osluškuje, pokušavajući da odgonetne taj zvuk, u njega počinje da se uvlači brujanje zvona, notu po notu. Onda ga obuzima i širi se u njegovoj krvi. Ljiljani koji cvetaju u uglu živice od kaktusa. U daljini, bešumno truckanje neke zaprege, koja ide poljem između stabala maslina i badema; a kada točkovi nestanu iza lišća, žene, veće od života, lica okrenutih ka njemu, kao da lebde, nepomične, u nepomičnom predelu.

Kölnische Zeitung, 27. XII 1932.

¹⁷ Aluzija na Getea, iz *Fausta II* (V čin, stihovi 11940, u prevodu Branimira Živojinovića): „Ni kroz eone zemnom tragu mom, ugasiti se neće sjaj“.

¹⁸ P. Scheerbart, *Glasarchitektur*, 1914, III:CXI.

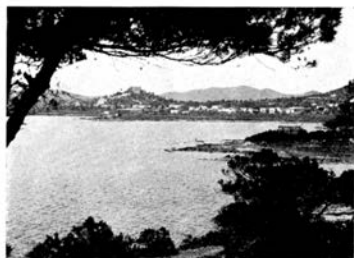
¹⁹ P. Scheerbart, *Lesabéndio*, 1913, IV.

²⁰ Benjamin se više puta osvrtao na pojavu tog novog popularnog lika, a jedna njegova beleška iz 1931, koja sledi u dodatku, sadrži i formulacije koje će se naći u ovom tekstu.

IBIZA

LA ISLA BLANCA

Turistički prospekt iz 1935, verovatno prva takva publikacija posvećena Ibizi.

Šerbart je, međutim, da se vratim na njega, najveću vrednost pridavao tome da za svoje ljude – i u skladu s tim obrascem, svoje sugrađane – pronade odgovarajući smeštaj: pokretne, staklene zgrade, kakve Los i Korbizje danas grade. Staklo nije tu slučajno, kao tvrd i gladak materijal, za koji se ništa ne može pričvrstiti. Pri tom je i hladno i strogo. Stvari napravljene od stakla nemaju nikakvu „auru“. Staklo je inače neprijatelj tajne. Ono je i neprijatelj posedovanja. Veliki pesnik, Andre Žid, rekao je jednom: Svaka stvar koju poželim da posedujem, postaje mi neprozirna.¹⁵ Da li su ljudi kao Šerbart sanjali staklene kuće zato što su one bile vesnici novog siromaštva? Ali, jedno poređenje će možda otkriti više nego teorija. Ako uđete u neku buržoasku sobu iz osamdesetih godina prošlog veka, najjači utisak koji ćete poneti, i pored sve njene „udobnosti“, verovatno će biti, „ovde nemaš šta da tražiš“. I zaista, tu nemate šta da tražite, zato što tamo nema nijednog mesta na kojem vlasnik nije ostavio svoj trag: u sitnicama sa polica, na miljeu sa fotelje, na prozorskim šarama, na rešetki kamina. Tu nam može pomoći jedna lepa Brehtova fraza: „Zaturi trag!“, tako glasi refren prve pesme iz njegove *Čitanke za stanovnike gradova*.¹⁶ U toj buržoaskoj sobi, suprotno ponašanje postaje navika. I obrnuto, „intérieur“ prisiljava stanovnika da usvoji najveći mogući broj navika, koje više ugađaju unutrašnjosti u kojoj živi nego njemu samom. To je jasno svakome ko je video apsurdno ponašanje stanara tih tapaciranih kutaka, kada se nešto razbije. Čak i način

¹⁵ André Gidé, *Les Nouvelles Nourritures*, 1935; u odlomcima objavljeno u *Littérature* n. 1, Paris, mart 1919. Prevedeno kao *Plodovi – Novi plodovi*, Svjetlost, Sarajevo, 1958. i *Zemaljska hrana – Nova hrana*, Otokar Keršovani, Rijeka, 1980. Benjmain ovde sažeto parafrizira sam početak četvrtog poglavlja iz Prvog dela knjige (I:IV).

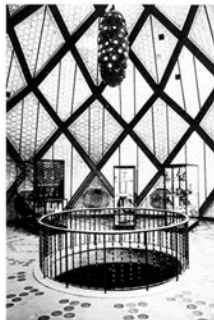
¹⁶ Bertolt Brecht, „Verwisch die Spuren“, (*Aus einem*) *Lesebuch für Städtebewohner*, 1926–1927 (1930); B. Breht, *Izabrane pesme*, Nolit, Beograd, 1979, „Zaturi trag“, str. 86–87, preveo i priredio Slobodan Glumac.

**DER GOTISCHE DOM IST DAS
PRALUDIUM DER GLASARCHITEKTUR**

Bruno Taut, *Glashaus*,
Werkbundaussstellung, Köln,
1914.

BENJAMIN NA IBIZI

Odlomak iz *Kritičke biografije* (2014)

Hauard Ajlend i Majkl V. Dženings

str. 369–372

(...) Taj srećni obrt² doneo mu je dovoljno prihoda da bi se izvukao iz Berlina. Od svog starog prijatelja Feliksa Negerata (Felix Noeggerath), „univerzalnog genija“, koga je upoznao na Univerzitetu u Minhenu 1915, čuo je za jedinstveno mesto za odmor, na Balearskim ostrvima, na istočnoj obali Španije, za netaknuto ostrvsko sklonište, koje je nudilo pravu polar-nu suprotnost njegovoj sadašnjoj velegradskoj egzistenciji – i priliku da živi praktično bez ičega. (...)

Godine 1932, 17. aprila, isplovio je iz Hamburga za Barselonu, na teretnjaku *Katanija* (Catania), koji je na samom početku putovanja pratilo „vrlo burno“ vreme. Tokom deset dana na moru, Benjamin je otkrio u sebi „novu strast“, kao što primećuje u posthumno objavljenom tekstu *Španija, 1932*. Bila je to strast za sakupljanjem „bilo kakvih činjenica i priča do kojih mogu doći“, da bi se videlo šta se od njih može dobiti kada se „očiste od svih maglovitih utisaka“ (*Spanien, 1932*) – pokušaj koji se može uporediti s bavljenjem anegdotom i tajnom istorijom u radu o pasažima. (...)

U Barseloni se ukrcao na trajekt za ostrvo Ibizu, najmanje i (u to vreme) najmanje turističko među Balearskim ostrvima,³ gde je po dolasku u grad Ibizu, ostrvsku prestonicu i glavnu luku, od Negerata saznao da su obojca bili žrtve prevaranta. Negerat, naime, nije samo predložio Benjaminu Ibizu kao cilj

² Honorari za dva opsežna priloga za jednu zbirku tekstova objavljenju 1932, povodom obeležavanja stogodišnjice Geteove smrti.

³ Druga dva veća ostrva su Majorka (najveće) i Menorka.

putovanja, nego se činilo da je obezbedio i sredstva za njegov duži boravak na ostrvu, tako što ga je povezao s čovekom koji je obećao da će za to vreme iznajmiti njegov berlinski stan; isti čovek je iznajmio svoju kuću na ostrvu Negeratovoj porodici, koja je Benjaminu velikodušno ponudila jednu sobu. Benjamin se brzo složio s tim planom i računao na mesečne prihode s kojima bi se izdržavao u Španiji. Ispostavilo se da je njegov stanar i Negeratov stanodavac, bio prevarant. Uselio se u Benjaminov stan na nedelju dana, pre nego što je pobjegao pred policijom, koja ga je kasnije tog leta i uhapsila. I ne samo da od Benjaminove rente nije bilo ništa, nego ni kuća koju je taj prevarant iznajmio Negeratovima nije bila njegova. Kada je shvatio da je prevaren, Negerat je dobio dopuštenje da na godinu dana živi bez zakupa u jednoj trošnoj, kamenoj kući nadomak sela San Antonio, čiji je stambeni deo pristao da obnovi o vlastitom trošku, dok je Benjamin našao smeštaj za 1,80 maraka dnevno, sa hranom, „u maloj seoskoj kući u zalivu San Antonia, zvanog Fraskitova kuća, okruženoj stablima smokve i smeštenoj iza vetrenjače sa slomljenim krilima“.⁴ Iako je morao da živi „bez bilo kakvog komfora“, pri čemu je sada bio opterećen time da sam plaća kiriju za stan u Berlinu, bio je srećan što je na Ibizi. (...)

Kao što ukazuje Visente Valero⁵, odlazak na Ibizu je 1932, za nekolicinu stranaca koji bi uopšte pronašli put do ostrva,

uzvišenu, aristokratsku sliku čoveka, sa svim njenim ukrasima od žrtvenih darova iz davnina, i okreću se goljoj savremenosti, koja vrišti kao novorođenče u prljavim pelenama ove epohe. Niko ga nije dočekao s toliko radosti i smeha kao Paul Šerbart.¹² Neke njegove priče iz daleka podsećaju na Žila Verna, ali, potpuno suprotno Vernu, kod koga je tu uvek neki mali, dokoni francuski ili engleski džentlmen, koji jezdi kroz prostor u najčudesnijim vozilima, Šerbarta je zanimalo kako bi naši teleskopi, avioni i rakete mogli da preobraze ljude, kakvi su bili do sada, u potpuno nova i dopadljiva stvorenja, vredna pažnje. Pored toga, ta stvorenja govore potpuno novim jezikom. A njegova suština je to što je konstruisan potpuno proizvoljno, za razliku od onog organskog. To je glavna crta jezika Šerbartovih ljudskih bića ili pre „ljudi“, zato se sličnost s nečim ljudskim – taj princip humanizma – kod njih odbacuje. Čak i u njihovim imenima, kao što su Peka, Labu, Sofanti i ostala imena iz njegove knjige, koja nosi naslov po svom junaku, „Lesabendio“.¹³ I Rusi vole da svojoj deci daju „dehumanizovana“ imena: Oktobar, po mesecu revolucije, ili Petoljetka, po petogodišnjem planu, ili Aviahim, po jednom avijatičarskom udruženju.¹⁴ To nije tehnička obnova jezika već njegova mobilizacija za borbu ili rad; u svakom slučaju, reč je o promeni stvarnosti, a ne o njenom opisivanju.

¹² Paul Scheerbart (1863–1915), nemački pisac i ilustrator, blizak ekspresionizmu, poznat po delima koja su se graničila s naučnom fantastikom. Njegov esej o staklenoj arhitekturi (*Glasarchitektur*, 1914), posvećen Brunu Tautu i njegovom *Staklenom paviljonu* (Glashaus), projektovanom za Sajam tehnike i građevinarstva (Werkbundaustellung) u Kelnu 1914, bio je jedan od povoda za pisanje ovog teksta, a navodi se i u *Pasažima* (videti tekst-buklet, *Pariz, prestonica XIX veka: vodič kroz Projekat Pasaži*).

¹³ Paul Scheerbart, *Lesabéndio. Ein Asteroiden-Roman*, 1913.

¹⁴ Общество друзей авиационной и химической обороны и промышленности СССР (Авиахим, 1925–1927); Друštvo prijatelja vazdušne i hemijske odbrane i industrije SSSR.

⁴ Jean Selz (1904–1997), „Benjamin in Ibiza“ („Walter Benjamin à Ibiza“, *Les Lettres Nouvelles*, 2:11, 1954), trans. by M. Martin Guiney, *On Walter Benjamin: Critical Essays and Recollections*, ed. by Gary Smith, MIT Press, 1988.

⁵ Vicente Valero, *Experiencia y pobreza: Walter Benjamin en Ibiza, 1932–1933* (Iskustvo i siromaštvo: Valter Benjamin na Ibizi, 1932–1933), Ediciones Península, Barcelona, 2001.

nastale na tabli za crtanje, a izrazi njihovih lica odgovaraju pre svega njihovoj unutrašnjosti. Unutrašnjosti, pre nego subjektivnosti: to je ono što ih čini varvarskim.

Ovde i onde, najbolji umovi su odavno počeli da razmišljaju u tom pravcu. Njihov zaštitni znak je potpuni gubitak iluzija o sopstvenoj epohi, pri čemu joj ipak ostaju bezuslovno posvećeni. Svedjedno je da li je to pesnik Bert Breht, koji primećuje kako je komunizam pravedna raspodela siromaštva, a ne bogatstva, ili Adolf Los, preteča moderne arhitekture, koji objašnjava: „Pišem za ljude modernog senzibiliteta... Ne pišem za one kojima vlada nostalgija za renesansom ili rokokoom.“¹¹ I neki tako kompleksni umetnici, kao što je slikar Paul Kle, i neki tako sistematični, kao što je Los, odbacuju tradicionalnu,

¹¹ Adolf Loos (1870–1933), „Keramika“, *Die Zukunft*, 1904; objavljeno i kao „Vom Gehen, Stehen, Sitzen, Liegen, Schlafen, Essen, Trinken“, *Der Sturm*, Vol. 2, n. 87, 25. XI 1911. Videti, naravno, i najpoznatiji Losov esej, *Ornament i zločin* (Ornament und Verbrechen, 1908; Mladost Zagreb, 1952), u kojem je ovaj, ne baš najbolje antropološki obavešten – tekst puca od najsiroviji socijaldarvinističkih predrasuda – napao preobilje ornamentacije u arhitekturi i dizajnu upotrebnih predmeta, kao nešto svojstveno kulturno „nižem“ mentalitetu. Pogrešna pretpostavka, koja stavlja u istu ravan papuanske tetovaže i razmetljivost evropskog malograđanina – i bez imalo sluha za ono što je u ornamentu ludičko, oniričko, neutilitarno, nekoristoljubivo, itd. – ali, koja je početkom XX veka imala svoju ulogu u opštem napadu na buržoaski ukus i pretenzije. Slično važi i za ostale Benjaminove reference iz ovog teksta, kada govori o vesnicima „novog varvarstva“ ili redukcionizma, o toj težnji, koja se javljala na raznim stranama, za odbacivanjem svega i novim početkom, na najsvedenijim osnovama (osnovne boje i oblici, novi materijali, ikonoklazam, itd.). Najveći deo tih inovacija, naročito u slikarstvu, dizajnu i arhitekturi, koje su inicijalno skandalizovale buržoaski ukus, brzo će biti apsorbovane u kapitalističku cirkulaciju i tehnički sistem, pri čemu, prema ovom drugom, nikada nisu ni bile u bilo kakvoj opoziciji (konstruktivizam, neoplasticizam, Bauhaus, Korbizje, itd.); ali, vredi razmotriti razne nekapitalističke i netehničke ideje koje su izvorno stajale iza njih.

IBIZA - 18 serie
Nº 14 - Casa típica

IBIZA - 18 serie
Nº 10 - Molino típico

IBIZA - 18 serie
Nº 12 - San Antonio Abad. - Hotel Portmany

IBIZA - 18 serie
Nº 2 - Vista parotal y Catedral

IBIZA - 18 serie
Nº 7 - Puerto - Detalle

IBIZA - 18 serie
Nº 5 - Un apunte típico

Walter Benjamin, Jean i Guyet Selz, Ibiza-Eivissa, San Antonio, 1932.

bio povratak u prošlost. Za razliku od Kaprija⁶, koji je bio magnet za posetioce još od rimskog doba, tako da se odlikovao svakodnevnim kulturom koju su delimično oblikovali i „stranci“, Ibiza je najvećim delom ostala odsečena od procesa modernizacije; primitivna ekonomija ostrva, koja je počivala na kozama, nije se služila poljoprivrednim mašinama. (...)

Benjamin je pronašao „unutrašnji mir“ u tom relativno netaknutom ruralnom pejzažu, kao i u „lepoti i spokoju ljudi“. ⁷ U stvari, prozni komad *Na suncu* kao da registruje novu fazu u Benjaminovom odnosu prema prirodnom svetu. Stari strah i dalje ispunjava njegova čula, intimnije nego ikad, ali sada je tu, pored njega, i nešto izrazito „južnjačko“, odnos mnogo trezvenije ličan i telesan nego što je njegova visokoparna mladalačka metafizika ikada bila, koji je u potpunosti uvažavao neposrednu sadašnjost, kroz novi oblik deskripcije, u isti mah

⁶ Ova biografiji se prethodno detaljno bavi Benjaminovim dužim boravkom na Kapriju, 1924, kada je upoznao Ajsu Lacis.

⁷ Pismo Gerhardu Scholemu, od 22. IV 1932.

nose izobličene maske posute brašnom i kartonske krune na glavama. Te slike možda nisu ništa drugo nego odraz jezivog i haotičnog karaktera jedne renesanse u koju su mnogi polagali svoje nade. Ali u tome jasno vidimo sledeće: naše iskustvo siromaštva je samo deo velikog siromaštva, koje je opet dobilo lice, isto onoliko oštro i precizno kao što je bio lik srednjovekovnog prosjaka. Naime, u čemu je uopšte vrednost celog našeg kulturnog nasleđa, ako ga više ne povezujemo sa iskustvom? Kuda sve to vodi, ako se to iskustvo samo simulira ili stiče na neki podmukli način, kao što je očigledno slučaj s tom strašnom zbrkom stilova i pogleda na svet iz poslednjih sto godina, do te mere očigledno, da nam nema druge nego da pošteno priznamo svoje siromaštvo. Da, priznajemo sledeće: naše iskustvo siromaštva nije samo iskustvo privatnog siromaštva, već siromaštva ljudskog iskustva uopšte. Odatle i novo varvarstvo.

Varvarstvo? Da, tako je. Kažemo to da bismo uveli novo, pozitivno viđenje varvarstva. Šta, naime, varvarinu donosi iskustvo siromaštva? Ono ga primorava da pođe od ničega; da krene iz početka; da se snađe s malo toga; da gradi malo po malo, ne gledajući pri tom ni levo, ni desno. Među velikim, kreativnim duhovima, uvek je bilo onih neumoljivih, koji bi prvo počistili sve pred sobom. Bila im je potrebna čista radna površina, to su bili graditelji. Takav graditelj je bio Dekart, kome je za celu njegovu filozofiju u početku bila dovoljna samo jedna izvesnost: „Mislim, dakle postojim“. I pošao je od toga. I Ajnštajn je bio takav graditelj, koga u celom svetu fizike nije zanimalo ništa osim jednog malog neslaganja između Njutnovih jednačina i astronomskih posmatranja. Tu istu rešenost da se pođe iz početka imali su i umetnici koji su sledili primer matematičara i gradili svetove od stereometrijskih formi, kao kubisti, ili koji su u osnovi bili inženjeri, kao Kle (Paul Klee). Naime, kao i kod nekih dobrih kola, čiji se svaki deo, čak i karoserija, povinuje potrebama motora, tako i Kleove figure izgledaju kao da su

James Ensor (1860–1949), „L’Intrigue“, 1890.

set godina izbacila poplava ratne literature, bilo je sve samo ne iskustvo koje se prenosi od usta do usta. Ne, u tome nema ničeg izuzetnog. Naime, iskustvo još nikada nije bilo tako temeljno osporeno lažima: u strategiji, rovovskim ratovanjem; u ekonomiji, inflacijom; u fizičkom iskustvu, glađu; na moralnom planu, ljudima od vlasti. Generacija koja je još išla u školu konjskim tramvajem, našla se na otvorenom, u predelu u kojem više ništa nije bilo isto, osim oblaka, a usred tog polja sila destruktivnih tokova i eksplozija, stajalo je maleno, krhko telo.

Sa ovim strahovitim tehnološkim razvojem, čovečanstvo je pogodilo sasvim novo siromaštvo. Toj bedi odgovara košmarno obilje ideja, koje je doneo povratak astrologije i mudrosti joge, hrišćanske nauke i hiromantije, vegetarijanizma i gnosticizma, sholastike i spiritizma, koji su se raširili među ljudima, tačnije, potpuno ih preplavili. Naime, nije reč o pravoj obnovi već o galvanizaciji. Moramo se prisetiti veličanstvenih Ensorovih slika, sa ulicama velikih gradova na kojima se tiskaju aveti: beskrajna povorka malograđana, u karnevalskim kostimima, koji

čulan i meditativan, alegorijsku reportažu. Pejzaž koji evocira, u njegovoj elementarnoj i činjeničnoj punoći, bogat je znacima i istorijskim svedočanstvima. Kao i velegradske ulice kojima je voleo da luta, „Tlo ovde odjekuje nekako šuplje... (i) uzvraća na svaki korak...“ Tako čak i na devičanskoj Ibizi, Benjamin ostaje u svom prirodno-istorijskom svetu slika. (...)

Ipak, taj mirni kutak mediteranskog sveta (selo San Antonio, s druge strane zaliva, nasuprot kući Negeratovih, tada je brojalo svega 700 žitelja) već je bio izložen plimi modernizacije: u lučkom gradu Ibizi, petnaestak kilometara dalje, počela je izgradnja jednog hotela.⁸ (...)

Walter Benjamin: A Critical Life, by Howard Eiland and Michael W. Jennings. The Belknap Press of Harvard University Press, 2014, str. 369–372.

⁸ Visente Valero, katalonski pesnik i savremeni hroničar Ibize (1963), koji je napisao knjigu o Benjaminovom boravku na tom ostrvu (f. 4), u jednom članku piše i o počecima turizma na Ibizi: „Prvi hotel je svečano otvoren u oktobru 1932, ali je bio tako loše sreće da se posle svega nekoliko nedelja srušio. Hotelijerska avantura Ibize nije mogla započeti na gori način.“ Vicente Valero, „1933, o cuando Ibiza apostó por el turismo“, 9. II 2013, <http://www.diariodeibiza.es/pitiuses-balears/2013/02/08/1933-0-ibiza-aposto-turismo/602900.html>

PISMO GRETTEL KARPLUS ADORNO

Ibiza, proleće 1932.

Draga Gretel Karplus,

Eto kako to ide: dvanaest sati pošto sam ti poslao svoje poslednje pismo, primio sam tvoje i odmah osetio beskrajno olakšanje. Možda me je samo moja nesposobnost da podnesem niz potpuno vedrih dana, onako kako dolaze, navela da postavim sva ona pitanja puna strepnje, koja su opsedala moje poslednje pismo. Biće mi, naravno, potrebno mnogo vremena da se prilagodim tako čudnoj klimatskoj situaciji, ako između nas i ove zemlje ne bude posredovao neki oblik hotelskog komfora. A koliko smo daleko od toga, moći ćeš da vidiš po maloj fotografiji koju sam priložio. Posle nekoliko nedelja rada, moji poznanici su vratili kuću u život, posle mnogo godina propadanja, i uspeli da od nje naprave nešto sasvim udobno. Najlepše od svega su pogled s prozora, koji se pruža na more i kamenito ostrvo, čiji svetionici noću bacaju svetlost u moju sobu, i privatnost stanara, zahvaljujući mudrom rasporedu prostorija, sa skoro metar debelim zidovima, kroz koje ne prodi nikakav zvuk (niti vrućina). Živim onim način života koji stogodišnjaci poveravaju reporterima kao svoju tajnu: ustajanje u sedam ujutru i kupanje u moru, dok na obali nema žive duše, osim možda, u visini očiju, neke jedrilice, daleko na horizontu. Zatim, dok ležim naslonjen na neko zgodno stablo u šumarku, sunce, čija mi se isceliteljska energija sliva niz glavu kroz prizmu neke židovske satire (*Paludes*). A onda, dugačak dan apstiniranja od bezbroj stvarčica, ne toliko zbog toga što skraćuju život, već zato što nijedna nije dostupna ili su, ako ih ima, toliko loše, da mogu radije i bez njih – električno svetlo i puter, rakija i tekuća voda, flertovanje i čitanje novina. Prelistavanje primeraka *Frankfurter Cajtunga* (*Frankfurter Zeitung*),

Iskustvo i siromaštvo

Ibiza, leto 1933.

U našim čitankama mogla se naći bajka o starcu koji je na smrtnoj postelji prevario svoje sinove, tako što im je rekao da se u vinogradu nalazi zakopano blago. Treba samo da ga iskopaju. I oni su kopali, ali tamo nije bilo nikakvog blaga. Na jesen, međutim, njihov vinograd je rodio bolje nego ijedan drugi vinograd u celoj zemlji. Sinovi su tada shvatili da im je otac preneo jedno iskustvo: blagoslov ne leži u zlatu već u marljivosti. Takva iskustva su nam bila prenošena, preteći ili blagonaklono, tokom celog našeg odrastanja: „Još si zelen, momče, a hteo bi da se i tvoja čuje.“ „Uskoro ćeš i sam shvatiti.“ Svako je dobro znao šta je iskustvo: to je ono što su stariji oduvek prenosili mlađima. Jezgrovito, sa autoritetom godina, u poslovicama; često nadugačko i naširoko, u pričama; ponekad, kao priče iz daleka, kraj vatre, pred decom i unucima.

Gde je sve to nestalo? Ko još sreće ljude koji zaista umeju da ispričaju priču? Gde još od umirućih možete čuti reči koje traju i koje se prenose iz generacije u generaciju, kao prsten? Ko još može iskočiti s nekom izrekom, onda kada nam je ona potrebna? I ko se još uopšte bavi time da mlađima prenese nešto od svog iskustva?

Ne, sada je već jasno: iskustvo je izgubilo na vrednosti, i to u onoj generaciji koja je između 1914–1918. morala da prođe kroz jedno od najstrašnijih iskustava u svetskoj istoriji. Možda to i nije tako čudno kao što izgleda. Nisu li još tada mnogi primetili da su ljudi koji su se vraćali s fronta bili čuljivi? Ne bogatiji već siromašniji u prenosivom iskustvu? A ono što je u narednih de-

Pogled s glavnog stepeništa zgrade Bauhausa (Dessau),
Bauhausbücher no. 12, München 1928, str. 55.

koji stižu s nedelju dana zakašnjenja, poprima donekle epski karakter. Ako tome dodaš činjenicu da sva moja pisma idu samo Visingu⁹ – koji mi do sada nije poslao ni jednu pisanu reč – videćeš da ne preterujem. Već duže vreme vodim ustaljen život, sa svojim knjigama i spisima; tek pre neki dan sam se odvojio od obale i krenuo u dugačke i usamljeničke pohode u još prostranije i udaljenije oblasti. Tek tada sam postao potpuno svestan da sam u Španiji. Ovi predeli su sigurno najsuroviji i najnetaknutiji među svim nastanjenim predelima koje sam video. Teško je preneti jasnu predstavu o njima; ako u tome na kraju uspem, neću to kriti od tebe. Do sada nisam napravio mnogo beleški o tome. S druge strane, iznenadio sam samog sebe time što sam opet primenio deskriptivnu formu iz *Jedno-smerne ulice*, u bavljenju nizom tema povezanih s najvažnijim motivima iz te knjige. Možda ću moći da ti pokažem nešto od toga kada se vratim u Berlin. Onda ćemo moći da popričamo i o Korzici. Mislim da je zaista lepo što si je videla; u njenom pejzažu ima nečeg vrlo španskog; ali, verujem da leto tamo nije ni izbliza izbrazdalo zemlju tako grubim i snažnim crtama. Nadam se i da si provela nekoliko dana u predivno mirnom i starinskom Grand Hotelu u Ajaču (Ajaccio). Moraćeš i da mi detaljno ispričaš kako je Vizengrund (Adorno) prošao u Marseju. Mislim da ću opet prolaziti kroz Marsej za nekoliko nedelja, ali ne mogu da kažem tačan datum. Razumećeš to, ako imaš u vidu da ovde živim od malog dela onoga što mi je inače potrebno u Berlinu; zato nastojim da što više produžim svoj

⁹ Egon Wissing (1900–1984), Benjaminov rođak i najbliži prijatelj (nešto kasnije i zet Gretel Karplus Adorno; njegova druga žena bila je Liselotte Karplus, Gretelina sestra), neurolog po struci, s kojim se upuštao u eksperimente sa hašišom i meskalinom. Walter Benjamin, *Über Haschisch*, 1927–1934; Valter Benjamin, *O hašišu*, Gradina, Niš, 1984, 1986; Prosveta, Niš, 2003.

boravak ovde, tako da se neću vratiti pre početka avgusta. Ali zaista se nadam da ćeš se javiti pre toga.

U stvari, ohrabren tvojim pismom, koje me je zaista obradovalo, zamolio bih te za jedan mali poklon, naime, da li bi mogla mi pošalješ paklicu (u koverti) nekog duvana za pušenje, kao „besplatan uzorak“? (...) Ovaj koji imaju na ostrvu nije nizašta.

Dobio sam i pismo od Dage i jedno od njene majke (Asja Lacis), malo pre odlaska. Inače sam već dve nedelje potpuno zaokupljen Rusijom: upravo sam pročitao istoriju Februarske revolucije, od Trockog, i uskoro ću završiti s čitanjem njegove autobiografije (*Moj život*, 1930). Mislim da godinama nisam pročitao nešto s takvim uzbuđenjem, u jednom dahu. Nema sumnje da moraš pročitati obe knjige. Da li znaš da li je izašao drugi tom istorije revolucije – Oktobarske revolucije?¹⁰ Uskoro ću se vratiti na Grasijana (Baltasar Gracián, 1601–1658) i verovatno ću ti napisati nešto o tome.

Šaljem ti najlepše i najsrdačnije pozdrave,
tvoj Valter Benjamin

Walter Benjamin, *Gesammelte Schriften: Briefe*, Bd.1–2 (1978), „210: An Gretel Adorno“, str. 551–553; *The Correspondence of Walter Benjamin, 1910–1940*, University of Chicago Press (1994), „210: To Gretel Adorno“, str. 392–394.

¹⁰ Lav Trocki, *Istorija Ruske revolucije*. Knjiga je izašla u Berlinu, u dva toma, prvi 1931, koji se bavi Februarskom revolucijom, drugi 1933, godinu dana posle ovog pisma.

WB, Ibiza, 1932.